

— Хубаво! Сега виждашъ четирма хора минуватъ покрай М-ритѣ, ти не се ли позагледѣда?

— Загледѣдахъ се, но тѣ заминаха изеднажъ по край мене — въ една минута.

— Сетнѣ наченаха да гърмятъ, ти не извади ли шашка?

— Извадихъ. Ударихъ едного въ дѣсната страна.

— Защо не по-горѣ, или не можеше ли да забиешъ саблята?

— Не можахъ да успѣя по нагорѣ, ако да знаяхъ, по хубаво оржие бѣше револвера.

— Ти го настигна и го удари, но нищо не можа да му направишъ?

— Незная. Може да е билъ облѣченъ отъ долу съ дебѣли дрѣхы, но все трѣбва да е раненъ по гърба.

— Сетнѣ ти го погони?

— Погонихъ го, но въ това врѣме много хора като бѣгаха, разбъркаха се, освѣнтъ това, той бѣгаше прѣди мене много силно, а азъ неможахъ да тичамъ, защото бѣхъ облѣченъ.

— Значи, тогова когото удари него гони?

— Погонихъ него.

— Гръмна ли подирѣ му.

— Гръмнахъ.

— Като видѣ, че нѣма да го стигнешъ ти се върна къмъ градината, какво видѣ тамъ?

— Видѣхъ, че покойния М-ръ Бѣлчевъ бѣше падналъ по очитѣ си и хъркаше. Азъ се върнахъ и дадохъ сигналъ за да дойде помощъ.

— Ти само тогава ли даде сигналъ?

— Тогава оставихъ мѣстото, защото чухъ нѣколко гласове отъ къмъ „Кафене Баши“. Като пристигнахъ на „Кафене Баши“, срѣщнахъ нѣколко стражари и М-ръ Прѣдсѣдателя г-нъ Стамболовъ.

— Ти каза, че най-напрѣдъ г-да М-ритѣ тръгнаха по тротуара покрай Военното М-рство.

| Още отъ Панахъ тръгнаха по улицата.

— На кое мѣсто ви настигнаха тия хора?

— До фотографията.

— Може ли да знаешъ ти, отъ кждѣ излѣзоха отъ градината, по „улица Раковска“ ли идѣха, или вървѣха по тротуара?